

agadt férfini
 ed az, hogy
 éssé szegyen
 mamád nem
 ny szereted,
Hortensia.
 ersikében s
 lány amint
 Miért tehát
 nem szereti
 Ideményedet
 — **Kucsera**
 an közöltem
 stanley pom-
 l jelent meg
 (lnár) könyv-
 yzetben csak
 »Kis Lap-
 érsékelt áron
 Nádor-ut-
 ugy látom.
 mánypénz-
 megörvendez-
 kettő jó; de
 iszor fordult
 kább, mellőz-
 a besorozom.
 hogy a szagló
Or-nak más
 latt a szótár-
 k jellemzésé-
 törekednetek.
 ekek nagyon
 öregek is. —
 nevét válasz-
 nek, mert így
edek név nem
 ságot, amely
 Jókai, Pom-
 r érdekesebb
nyőki Ella.
 esen látlak. —
 közben ránk
 a nagyvárosi
 jít a tél, mint
 a ismerni. —
 k tájszó. In-
 ratokról csak
la. Ugy lát-
 ni. De ha ez
 ekövetkezne.
Back Margit.
 kérd. Ki is az
 mánynak ál-
 bár sejtem:
 ett állapotban
 vü »igen ked-
 jövő számban.



ANYÁMASSZONY KATONÁJA. (Lásd a 151. lapon.)

A PUSZTA HÁZ KINCSE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

IMRÉNEK nagy öröm villant meg a szemében, biztatni akarta Évikét, fusson az idegen után, csakugyan az-e, akinek hiszi. De éppen ekkor beszólt a mama:

— Gyerekek, jertek vacsorálni.

Már így semmi biztosat sem lehetett megtudni s Imre nagyon boszusan ült az asztalhoz. Világos, hogy itt valami titkos dolog történik. A mama nem akarta, hogy ők lássák ezt az idegen látogatót, akiről pedig Évike azt sejtí, hogy az ő régi cselédjük. Tehát ez a látogató olyan dologban járhatott itt, mely összefügg az Évike atyja dolgával, az elátkozott házzal, mindennel, amit Imre oly nagyon szeretne tudni. És nem tudja. Ez már csakugyan boszantó. Valami titok van itt és Imre nincs azok közt, akik tudják. Természetes, hogy nem kell mindenkinek tudni a titkot, de neki, Imrének, illenék tudnia. Ő bizonyosan nem adná tovább. De hát nem biznak benne. Ez már csak nem szép dolog!

Nem is bírta sokáig megállani, hanem amint megleste, hogy a mama egyedül van, sietett hozzá és kérdezte, ki volt az az öreg asszony?

— Nem ismered, hiába mondanám a nevét.

— Hátha mégis... Ismerek én mindenkít a faluban, de még a szomszédságban is, legalább névről.

— Meghiszem, de erről hiába beszélnék neked, te még a nevét sem hall-

hátad. Ne is törd rajta a fejed, nem érdekelhet az téged.

— Dehogy nem, kedves anyácskám! Nagyon érdekel... és ha titok, hát nekem megmondhatod, én ugyan el nem árulom.

— Mondom, ne törd rajta a fejedet, nem olyan dolog ez, hogy tudnod kellene.

— De mikor én úgy szeretném tudni! Bizonyosan Évikéről van szó. És azt is tudom, hogy ez az öreg asszony a Zsuzsa.

— A Zsuzsa? szólt a mama kissé meglepetve. Azt hiszed, úgy hívják? És kicsoda az a Zsuzsa?

— Oh, azt te jól tudod, mamácskám. De én is tudom, tehát kár előttem titkolni.

— Kár, nem kár, elég, ha azt mondom, hogy ez a dolog nem arra való, hogy te törd rajta a fejedet. Most már ideje lefeküdni. Menj aludni.

El is ment Imre és egy kicsit meg volt elégedve. Ha egyebet nem, annyit még is megtudott, hogy csakugyan az öreg Zsuzsa járt itt. Jól látta ő, mennyire meglepte a mamát, mikor azt a nevet kimondta. És mert a mama oly nagyon mondogatta, hogy nem szükséges ezt tudnia, tehát egészen világos, hogy itt valami titok lappang. Honnan került ide az Évike atyjának a cselédje és hová ment? Talán éppen oda az elátkozott házba. De mit csinálhat ott? Hátha ő őrzi ott a meghalt boszorkánymester kincsét és arról alkudoztak itt most? Semmikép sem tiszta dolog ez. Legjobb volna elmenni abba az elátkozott házba és kikutatni, mi van hát ott? Csak volna, aki elkisérné. Mert egymagában még is bajos olyan veszedelmes helyre indulnia.

Még
kül, hog
És a m
dégzoba
pedig ez
ur van i
kott ho
az. Egés

Közele

lotta, an

— Na

semmifél

— De

mégsem

hogy esa

hogy ke

gény em

— Az

— Per

ban még

szeretnék

Az a lán

— Csa

hatok ser

— Ner

— Én

lem fölvil

a dologho

— Azt

De arról

járni a d

teni fogo

mondjon,

— Azt

azzal, ha

A látog

hetett, hog

hirtelen e

onnan lest

Még másnap is töprengett ezen a nélkül, hogy valamiben megállapodott volna. És a mint az iskolából hazatért, a vendégszobából idegen hangot hallott, még pedig ezuttal férfihangot. Talán a gróf ur van itt, mert az néha napján el szokott hozzájok látogatni. De nem, nem az. Egészen más annak a hangja.

Közelebb lopózott az ajtóhoz és hallotta, amint anyja így szólt:

— Nagyon sajnálom, de nem adhatok semmiféle fölvilágosítást.

— De bocsánat, asszonyom, azt már mégsem hihetem. Nekem azt mondták, hogy csak itt kaphatok fölvilágosítást, hogy kegyed ott volt, mikor az a szegény ember meghalt.

— Az való, de ezt ön ugysis tudja már.

— Persze hogy tudom. Ezzel azonban még nagyon keveset tudok. Tudni szeretnék mindent, a mit kegyed tud. Az a lányka itt van kegyednél.

— Csak ismételhetem, hogy nem adhatok semmi fölvilágosítást.

— Nem értem ezt a titkolózást.

— Én sem értem, miért kíván ön tőlem fölvilágosítást. Mi köze önnek ehhez a dologhoz?

— Azt meg én nem mondhatom meg. De arról biztosítom, hogy végére fogok járni a dolognak és ha kell, kényszeríteni fogom kegyedet, hogy mindent elmondjon, a mit tud.

— Azt majd meglátjuk. Érje be majd azzal, ha kényszeríteni fog.

A látogató nem felelt, de hallani lehetett, hogy az ajtó felé közeledik. Imre hirtelen elbujt egy szekrény mögé s onnan leste, a mint az idegen kilépett,

végig ment a szobán s hideg, de udvariassal meghajtással bucsuzott a mamától. Nem éppen fiatal, de nem is öreg ur volt, kellemes, bár komoly ábrázattal. Ez már megint valaki és valami, a kiról és a miről Imre hiába töri a fejét, hogy kicsoda és micsoda. Most már csak még nagyobb a gondja, hogy megtudhasson valamit.

A ki pedig nagyon ráveti magát, hogy titkot fürkészs, annak aztán nincs többé nyugodalma. Imrének sem volt s elfojtott lélegzettel lesett mindent, a mi valami nyomra vezetné. Máskor dehogy hallgatózott volna! De most meg nem állhatta, hogy oda ne lopózzék az ajtó mögé, mikor a mama Klári nénivel beszélgetett.

— Magam is azt hiszem, hogy egyelőre legokosabb volt semmit sem mondani, szolt Klári néni. Csakugyan lehetséges, hogy ravaszsággal akarnak valamit kitudni.

— Azért voltam oly nagyon óvatos. Nem tudom ugyan, használunk-e vele valamit. De legalább időt nyerünk, hogy az a jó öreg asszony addig megpróbáljon minden lehetőt.

— De hátha hiába minden fáradság?

— No's, arról nem tehetünk. Mi megteszünk, amit tehetünk. A többi a jó isten kezében van.

Ennél többet nem beszéltek. Már ebből aztán mit lehessen okosat kitálatni?

Ki kell pedig találnia okvetlenül, hogy mit titkolnak itt. Az már bizonyos, hogy többen tudnak a titokról. A mama és a néni tudják, az öreg Zsuzsa tudja, ez a most ide csöppent idegen ur is tud

valamit és fogadni lehetne rá, hogy a vén Mihály is többet tud, mint amenynyit mutat. No, már ha ennyien tudják, akkor valóságos szégyen, hogy épen csak ő maga ne tudja, mi az a nagy titok.

A mamától hiába kérdi, azt már tapasztalta. A néninél meg sem próbálja, azt az idegent nem keresheti meg, az öreg Zsuzsát nem tudja hol találja, hát megint csak a vén Mihályhoz kell folyamodni. Nehéz ugyan az öregből kicsikarni a szót, olyan a nyelve, mint a rozsdás lakat, nem akar forogni; de ügyesen, szép szerivel talán mégis ki lehet vallatni.

Mindjárt másnap reggel rajta is volt nagyon, hogy megnyerje az öreg kedvét. Kerített jó csomócska dohányt, meg egy pohárka jó szilvapálinkát, a mi nagyon izlett az öregnek. Dicsérte is, hogy bizony derék dolog, mikor a fiatal urfiak így megböcsülnek az öreg cselédet.

— Hiszen tudja, Mihály, mi mindnyájan nagyon szeretjük magát. Még jó apám mondta, hogy magát soha se bocsássuk el a háztól. Bizony a mama sem mert volna mással oda menni abba az elátkozott házba, de még mi sem engedjük volna. Tudtuk, hogy ha maga ott lesz, nem lesz semmi baj.

— No, már ugyan mi baj lehetett volna ott?

— Azt soha sem tudja az ember az olyan elátkozott helyen. De mondja csak, Mihály, most már ki fog ott lakni?

— Már ifuram, honnan tudhassam én azt?

— De valaki csak lakik ott? Vagy üresen áll a ház?

— Ha nem lakik benne senki, akkor nyilván üres.

— Ejnye no! Azt ugy is tudom. Mit gondol, nem volna-e érdekes, ha az ember ott egy kicsit körülnézne? Nagyon szeretnék oda menni. Nem jönne velem?

— Nincs nékem ottan semmi dolgom, hát minek vesztegessen rá az időt? Az ifiurnak sem igen lehet ott keresni valója.

— De hátha találánk valamit vagy valakit? A faluban azt beszélnek, hogy ott valami kísértet jár. No, meglehet, hogy az csak olyan szóbeszéd és valaki lakik ott, talán még meg is vendégelne. Nagyon mulatságos volna, ha az emberek a kísértetet emlegetik s mi azt mondhatnók rá: »Igen, jó ismerősöm, együtt vacsoráltunk.« Mit [gondol?

— Én bizony csak azt gondolom, hogy a kísértet nem igen hívogat vendéget vacsorára. Ha meg nem kísértet, hát ki dob az ajtón.

— De hátha senki sincs ott?

— Akkor nincs is kihez menni látogatóba.

— Igen, de azt mondják, hogy az a zsigori aranycsináló boszorkánymester, aki ott lakott, nagy kincset rejtett el ott valahol a házban.

— Nem tudom, de ha ott van, hát csak legyen, nem az enyém.

— Persze, hogy nem. De ha megtaláljuk, odaadjuk annak, a kié.

— Már ugyan kié volna?

— Hát az Évikéé.

— No, meglehet. Az ifiur, látom, sokat tud, a mit én nem tudok, így hát én nem is szólhatok a dologhoz. Én bizony azt hittem, hogy a kisasszonyka



apja nagyon szegény ember volt. De ha Imre urfi tud valamit a kincséről, hát

bizony nagyon jól fogja tenni, ha odaadja Évike kisasszonynak.



A JUTALOMJÁTÉK. (Lásd a 155. lapon.)

— Ej, Mihály, maga mindig csak valamit erről a dologról, csak nem csufolódik. Pedig maga bizonyosan tud akarja mondani. Hát az nem szép, hogy

nem mondja meg nekem, amit tud az Évikéről meg az apjáról.

— Reám csak az ökrök, lovak vannak bizva, meg a szántás, vetés, erről tessék kérdezni, kedves ifiur, erről tudok beszélni.

Imre boszusan odább ment. Belátta, hogy itt nem boldogul. A maga emberiségéből kell utána járnia a dolognak.

Abban már nem igen bizott Imre, hogy kérdegetéssel megtud valamit, tehát másra szánta el magát. Mindenekelőtt azt találta szükségesnek, hogy valami bizonyosat tudjon arról az elátkozott házról. Hiszen ő maga voltaképp még soha nem is látta. Csak ugy messziről mutogatták neki, hol van. Legelőször tehát körül kelleve ott nézni, hogy hát mi is van ott tulajdonképpen? Hátha az az öreg Zsuzsa ott lakik megint? Minap abban az irányban távozott. Hátha vele talán okosabban lehetne beszélni, mint ezzel az unalmas vén Mihálylyal?

Gyorsan el is tökélte magát. A legközelebbi napon, mikor szabad délutánja volt, nem szólt senkinek semmit, hanem utnak indult. Gyalog szerrel biz az jó séta volt a pusztai házig, de Imre jól győzte a gyaloglást és egy kis óra letelével ott volt a rejtélyes ház közelében. Az igazat megvallva, nem látszott azon semmi különös. Még csak nem is volt afféle düledező állapotban, a milyennek holmi elátkozott házakat festeni szoktak. Csinos emeletes ház volt, melynek csak a homlokzata állt szabadon; két oldalán magas kőfal-kerítés kezdődött és jókora kertet, udvart kerített be. A ház előtt néhány terebélyes vén fa állt, egészen

beárnyékolva a házat. Hogy szüksége volt-e valakinek az árnyékra, az már kérdés. Mert az ablakok redőnyei be voltak zárva és tökéletes, mély csönd uralkodott a házban; a kertből sem hallatszott semmi nesz. Hasztalan volt minden figyelés, leskelődés, itt ugyan semmit sem lehetett megtudni.

Imre kissé boszusan bámészkodott jó ideig a házra, aztán megkerülte a kőfalat, hogy talán ott akad valamire. És csakugyan, amint a kerítés tulsó végébe ért s onnan a ház udvari részére nézett, megpillantott valamit: füst szállt föl az egyik kéményből.

A hol füst van, ott tüznek is kell lenni, a tüzet pedig okvetlenül rakja valaki. Tehát valaki lakik ebben a házban most is. Az pedig nem lehet más, mint az öreg Zsuzsa, kit Évike emlegetett, és aki minap éppen erre felé indult. Ennyit Imre hamar kitalált.

— De hát mit csinál itt az a vén Zsuzsa? Talán a kincset őrzi... vagy talán éppen keresi... jó volna ezt megtudni.

Egyelőre azonban le kellett erről mondanania, mert nem látta a módját, hogyan tudhassa meg. Zörgethetne ugyan az ajtón, de alkalmasint be sem eresztenék; és ha bejutna is, a ki bent lakik, bizonyosan nem fogja neki megmutatni a ház titkait. Titkon kellene oda bejutni. De erre most már nincs idő, mert mindjárt beesteledik. Majd ha megint szabad ideje lesz, korábban indul és addig kigondol valamit. Azok a nagy fák olyan közel vannak az ablakhoz, hogy ott talán be is juthat olyan ügyes mászó,

mint Imre. Majd megválnak. Egyelőre ennyivel is beérte.

Szaporán lépkedett hazafelé s már a falu közelében járt, mikor egy ismerős alak jött vele szembe. Ismerős volt, de nem tudta, hogy kicsoda. Pedig már látta... igen, ez az az idegen, a kivala mama minap oly furcsán beszélgetett. Ez is egyike azoknak, akik tudnak valamit az elátkozott házról. Évikéről, az apjáról. De ugyan kicsoda?

Nem éppen nagyon illendő dolog rábáméskodni valakire. Imre tudta is ezt, de nem bírta legyőzni kíváncsiságát s a mint egészen közel ért az idegenhez, hosszan rábámult, sőt meg is állt. Az idegen pedig mosolyogva nézett rá.

— No, kis öcsém, kívánsz talán valamit?

Imre elvörösödött.

— Nem... oh nem... csak úgy nézem... mert mintha már láttam volna, mikor ott járt nálunk és a mamámmal beszélgetett.

— Ahá! Te a fia vagy Kádasné asszonynak?

— Igen... az vagyok.

— És hol jártál most ezen a tájon?

— Amott voltam az elátkozott háznál.

— Igazán? Hát te is tudsz róla valamit?

— Hogy ne tudnék? szólt Imre büszkén. Hiszen a vén fősvény kis leánya ott van minálunk.

— Azt már hallottam. Aztán milyen annak a vén fősvénynek a leánya?

— Oh, nagyon kedves leány. Nem is hinné az ember, hogy valami boszorkány-mesternek a leánya.

— Ez derék. És mit beszél arról a házról, a melyben eddig élt, meg az apjáról, no, tudod, a boszorkánymesterről?

— Oh, nagyon keveset. A mit mond is, nem érdekes egy csöppet sem. Ugy látom, nem hisz se boszorkányban, se kísértetben, ámbár ott élt az elátkozott házban.

Az idegen nagyon jóízűen nevetett.

— Igen okos lányka lehet. De hát most ki lakik abban a pusztai házban?

— Nem tudom bizonyosan. De valaki van ott, az bizonyos. (Folyt. köv.)

ANYÁMASSZONY KATONÁJA.

(Képpel a czimlapon.)

PAPIRCSÁKÓ süvegem,
Most élem gyöngyéletem.
Dob fityeg le az ölembé,
Kardot veszek félkezembe.

*Ez oszt' katonadolog:
Hudakozom — s dobolok.
Ilyen dobost sose láttak,
Ki, ha tetszik: szúrhat, vághat.*

*Henczeg, üt-vág a Peti,
Mignem körmét leüti:
Sír, a kardját földhöz vágja. —
Anyámasszony katonája.*

SAROKBA SZORITVA!

(Képpel a 152—153. lapokon)

— JAJ, jaj! Ez már nagy baj! Nyakunkban a veszedelem, nincs mentség, nincs segedelem!

— Ugy-e, bizony megfogtalak? Most már aztán megfojtalak!

— Rabló, gyilkos, utonálló!

Jajgathattak szegény kis cziczák, a hetyke Fitosnak ez csak annál jobban tetszett. Rég fájt már a foga erre a két kényes kis jószágra, akik semmikép sem

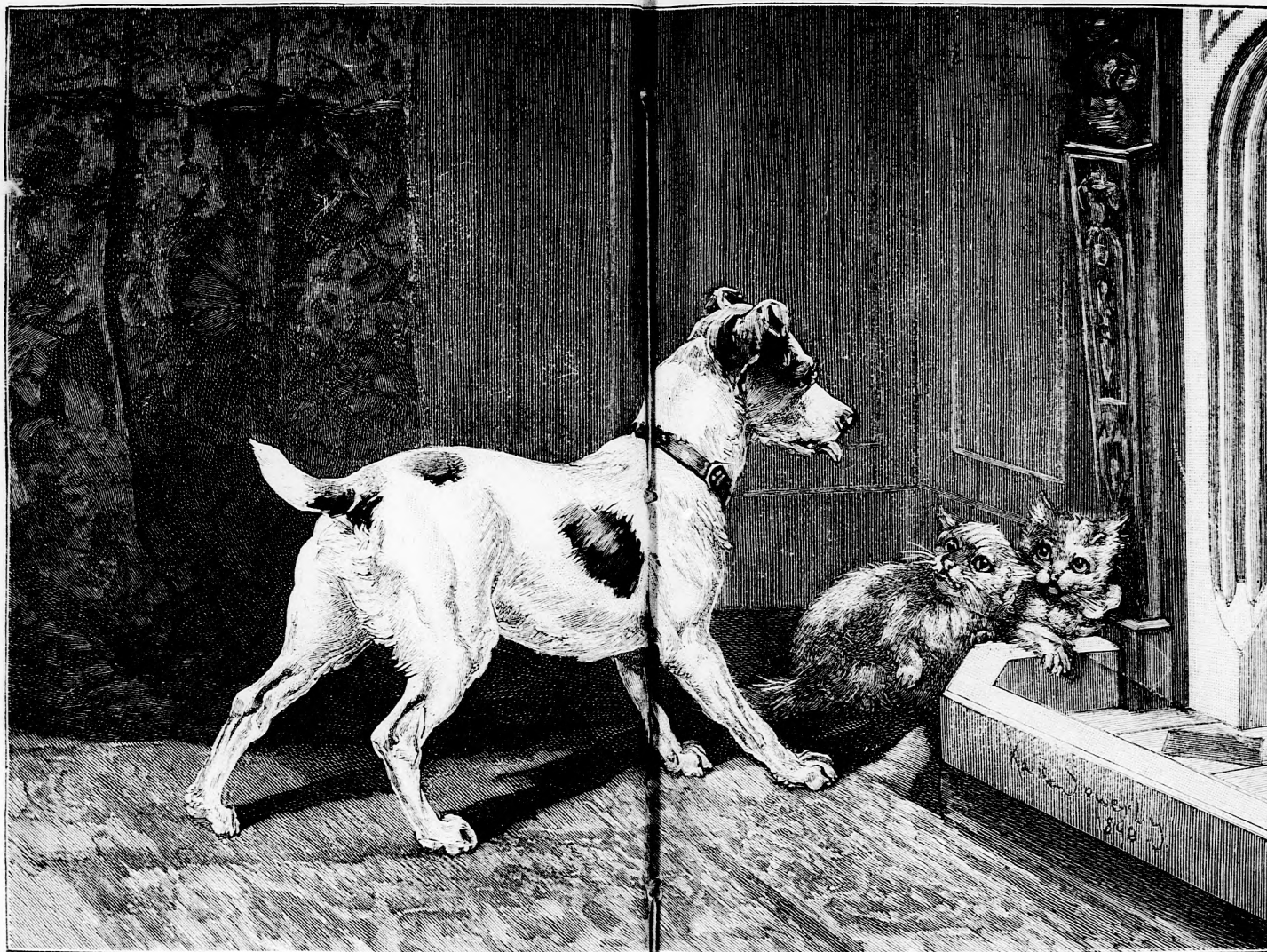
akarták elismerni az ő hatalmát és uraságát. Pedig az már csak világos, hogy ő az ur, mert ő a gazda kutyája, ők pedig csak a gazda leányának a cizcái. Persze, az az oktondi kis leány kényezteti őket, ölében hordja, a pamlagra fekteti, finom csészéből ad nekik kövér tejcskét és ha Fitos közeledik, hát elkergeti. El is bizakodtak a kényes jószágok és már annyira vakmerők lettek, hogy nem féltek tőle egy csöppet sem. Még gnyolták is, hogy neki nem szabad ám a puha pamlagon fekiüdnie, ölben sem hordozzák, nem is illeti meg, mert csak afféle hitvány eb, az asztal alatt a helye.

— Megálljatok csak, majd megfizetek én még nektek! Majd meglátjuk, ki a legény a csárdában.

És addig-addig leste, míg ime kileste a jó alkalmat. A cizcák magukra maradtak és mert hüvös volt az idő, a kandallóhoz akartak huzódni. Nem vették észre, hogy Fitos az imént bejött a szobába és amott a sarokban a pamlag mögött heverész.

De amint a két cizca leugrott az ablakpárkányról, Fitos is fölrezzent az álmából. Körülnézett s látta, hogy egymaga van a szobában ellenségeivel. Gyorsan talpra ugrott és egyszerre csak ott termett a megszeppent cizcák előtt, éppen sarokba szoritva őket, úgy hogy semmikép sem menekülhettek.

— No, most már számolunk és végképen végzek veletek. Legalább eldicsekedhetem ebpajtásaim előtt, hogy én is



SAROKBA SZORITVA!

elpusztítottam kettőt az ellenségeink fajtájából. Most már jaj nektek!

Mit gondolt Fitos igazán, nem tudom.

Izmos, erős ficzkó volt, az bizonyos, hát nem csoda, hogy a két kis cizca szörnyűségesen megijedt.

Ő bizakodott el, mikor látta, hogy az ellenségei mennyire megijedtek.

Hanem valamiről megfeledkezett. Még pedig arról, hogy éppen a nagy bajban elszánttá lesz az, akit a veszedelem fenyeget.

Amint még egy lépéssel közelebb ment, a szélre szorult cizca hirtelen vakmerővé lett.

— Nem állsz odább? No hát nesze!

És az éles karmaival vilámgyorsan végig körmölte a Fitos orrát, hogy rögtön kiserkedt a vér. Fitos fölönított fájdalmában s azt sem tudta hamarjában, mi történt vele. Aztán szörnyű bőszen neki akart rontani a cizcáknak, de most már mind a kettő mutatta a karmait. Fitos pedig szerette az orrát s meghökkenve gondolt arra, hogy még duplán is megkaphatja újra azt a kellemetlen karmolást. Nagyon vitéz maradt tehát, de mégis hátrább lépett és csak ugatott rettenetesen. A cizcák pedig pöfögtek és nyafogtak nagy mérgesen. Erre a zsvajra aztán beszaladt a gazda is, a leánya is.

Ejnye gonosz marakodó állatai, hát nem tudtok megférti? Ki veletek! A kutya az udvarra, a macskák a padlásra. Itt többé nincs helyetek.

Azontul nem kerültek többé egymás közelébe, de sajnálták ám ugyancsak.

— Ne csufoltuk volna Fitost, nem lett volna ellenségünk, most is jó dolgunk volna!

El olyanformát gondolt Fitos, hogy téri annyival, ha jól rájok riaszt. Talán b is lett volna. De aztán meg

— Ne bántottam volna a cziczákat, nem kellene esőben, hidegben didereg-nem! Mért nem voltunk idején okosak! Rövid hetykeségre hosszú bánkódás a büntetés!

TÉLEN AZ ERDŐBEN.

MÁRMAN voltak a szobában. A mama az ablaknál ült. Őlében a három éves Margitka nyujtózkodott nagy hanyagul. Mellette Zoltánka állt. Nézték ki az ablakon.

— Jaj, de soká tart ez a tél, ez a hó, édes mamám! Mit csinálnak a városban ilyenkor a gyermekek?

— Azoknak sincs olyan bő módjuk a szórakozásban mint egyébkor, mondá a mama.

— De koresolyáznak ők is? Szánkáz-nak és gyurják a havat hóbálvánnyá, ugy-e?

— No, a koresolyázásból jut ki nekik elégségesen; de már a szánkázás drága és ritka multság a nagy városban, ami meg a bálványt illeti: a leesett havat hamarosan takarítják el ott. *) Ezüsterdőt sem sűrűn látnak mint ti itthon, mikor a sűrű fák ágaira a köd fénylő zuzmarává fagy és tündéri ragyogásba vonja. És ha kissé messzebb mégy, a hóval lepett szántóföldek mint egy végtelen nagy hó-tenger terülnek el szemünk előtt. Nézz arra felé! Egész a hidig jött el egy pár őzike, mily mohósággal rágicsálják a fák, bokrok rügyeit! Ugy-e, hogy szép ez a kép? Szép — és szomorú.

— Az ott ugy-e bár az őz-mama és gyermeke, szólt közbe a kis Margit. Bizonyosan az! Hiszen az egyik olyan kiesike, oly vékonyka!

— Ugy van, gyermekem, felelé az édes anya. Ezekre jár ám rossz idő. Nincs mit enniök, Nagy a hó, alig bír-nak benne járni. Fáznak az istenadták

*) Nem nagyon. F. b.

és a mi legfőbb: éhesek; oly éhesek, hogy közülök sokan belevesznek. Édes apa gondoskodott ugyan róluk s már több szekér szénát csomókba kötöt-tett a fák alsó gallyaira s bokrokra, hogy legyen mit enniök. De mindegyik-nek mégsem jut s a fiatalja nem bírja ki a nagy hideget. Száz meg száz őzike, nyulacska van itt és azok közül sok nem is akad rá a kitett enni valóra. Mily keserves állapot! Már tiznél több megfagyott őzikeét hoztak be az örök. Mert az már végső, mikor az erdőnek ez a szép szabad állatja embert enged közel magához. Félig meg is van der-medve s engedi, hogy ölbe kapják. Most is van künn az istállóban egy pár gidácska. Olyan szelidek! Nem félnek az embertől, s bizalommal hálalják meg jó-téményünket, hogy megmentettük a biz-tos haláltól. Most már vigan lakomáz-nak a lóherében, szénában, amit az örök vetettek nekik, és jóízűen isznak rá víz-et. Mikor hozták őket, meleg borocskát is öntöttünk a szájukba, mitől aztán fölelevenedtek. Szegényeket most addig tartjuk az istállóban, míg a hó el nem megy. Azután szabadjára bocsátjuk őket, mert szabadság nélkül nem élhetnek. Mikor a multkor édes apával kiszán-káztunk az erdőbe, láttuk, hogy nemcsak az éhség s a fagy nagy ellenségei e nemes vadnak, hanem a sas, kánya, sólyom s a többi ragadozó madár és sok egyéb ragadozó emlős: a róka, vadmacská és menyét, nem említve a farkast. Édes apa meg az örök is sokat lőnek le ezek-ből a rablógyilkosokból, mégis annyi van, mint még egy télen sem. Ennek oka az, mert sok nemes vad elpusztul s ő kelmék könnyen jutnak prédához. A ká-nya, héja a fáczánokat is pusztítja és láttuk, amint az éhletlen nyulat is széttépte s lakmározott belőle. S lát veszi így el. Amelyiket nem öl meg a karom vagy a fog, azt elpusztít a ke-gyetlen hideg. A növény élete is job-

ban meg van védve. Ilyenkor a növényben nincs nedvkeringés s így a fagy meg nem árt neki. Mivel hogy ilyenkor a fa nem nő, nem is kell táplálkoznia. Pihen. erőt szerez. hogy tavasszal annál zöldőbb legyen az emberek örömére. Csak az őzike, nyulacska jár, bolyong, ételt keresve, míg össze nem roskad.

Nem mese ez édes gyermekeim. de bús valóság, mely napról-napra itt játszódik le szemünk előtt.

Most jertek a másik ablakhoz. Nézzétek, az erkélyre szórt morzsára mennyi kedves vendég jött már. Huszra szaporodott az éhes madárkák száma, pedig kezdetben csak kettő-három volt. Van itt rigó — látod az a fekete, a legnagyobb a többi közt — van pintyőke, veresbegy, czinege, tengelicz és sok, sok veréb. Bizony ezek itt maradtak mind. Tán nem volt elég erejük melegebb éghajlat alá szállani, vagy nagyon megszerették ezt a helyet. Ki tudná azt megmondani?

Tavasszal majd másképp lesz! Az őzike is más öltözetet váltanak. A szürke bundájokat lehányják, és vigabb, sárgászöröses bundát öltenek. A madárkák is, hogy újból fészkelhetnek, szépen fognak énekelni s röpdetni egyik ágról a másikra. Talán bizony éppen az dalol olyan szépen, a melyiket az éhségtől mi menttünk meg.

VADAS JENÖNÉ.

NÉVREJTVÉNY.

Betűi: 1 t, 1 k, 3 l, 4 a, 2 s, 2 m, 3 n, 1 é, 1 e, 2 r, 1 v, 2 o, 1 b.

Ezek a betűk úgy helyezendők el, hogy a középső függélyes és víz-szintes vonal keresztet alkotva egy ókori bölcs király nevét képezze. Az 1-ső sor betű, a második testrészt, a 3-ik evőszköz, a 4-ik az említett király, az 5-ik német, a 6-ik ital, a 7-ik ismét betű.

A JUTALOMJÁTÉK.

(Képpel a 149. lapon.)

SZÓL a zene a czirkusban:
Csinnadratta-bum-bum-bum.
Sűrűn ül a nézőtérén
Apró gyermek-publikum.

Azért gyűltek gyermek-népek
Össze itt ma oly sokan,
Mert »Beppo a csodagyermek«
Jutalomjátéka van.

Beppo híres kis komédjás,
Apja remek vén bohóc;
Beppo fűrtje szöke, selymes,
Az apjái furcsa kócz.

Beppo tánczol a kötélén, —
Bohó apja ezalatt,
Ezer furcsa arczot vágva,
Lenn bukfenczet hány s szalad.

Zeng a zene, zeng a kaczaj,
Beppo megy a kötélén . . .
Jaj! — de megsuszik a lába,
Ing-leng, van ijedelem.

Még a zene is elnémul,
Még a kaczaj is elül —
Zuhan Beppo a kötélről
S a porondon elterül.

Apja rohan hozzá rögtön
S csap fölötte nagy sirást
S a közönség is siratja
Beppet, mint még senki mást.

De mikor már a busongás
S jajveszékülés legnagyobb —
Ráüt a bohóc hátára
Beppo, — s kong az, mint a dob.

Aztán hetykén talpra pattan,
Bókol, — a mókája kész:
Az elsiklás, lezuhanás —
Komédja volt az egész.

A VÉN MEDVE UDVARÁN.

— Beszélyke, három képpel. —



EVETVE veregette meg Ödön az öccse vállát.

— No, mi a baj, Dinikém? Olyan savanyu a képed, mintha vadalmába haraptál volna.

— Majd volna a tied is, ha azzal a vén medvével volna dolgod.

— Már hogy a tanár urral? Volt nekem vele dolgom elég és mindig nagyon meg voltunk egymással elégedve.

— Meghiszem, mert akkor talán még nem volt olyan kiállhatatlan vén medve, nem bánt veletek oly kegyetlenül, mint most mi velünk.

— Kegyetlenül? No, akkor már bizonyosan valami rossz fát tettél megint a tüzre és büntetést kaptál. Látom az orrod hegyén.

— Nem is lehet nehéz azt meglátni. Alig mulik nap, hogy ilyen boszuság ne érjen.

— Az valóban öreg hiba. De én azt sejtem, hogy aki büntetést kapott, az bizonyosan valami csínytet követett el. No, csak valld meg, hogy megint rajta kapott a tanár ur valami garabonczáskodáson.

— Ugyan bizony, de nagy dolog! Játék volt az egész.

— Nagyon szép játék lehetett. Valjon mi volt az a játék?

— Eh, haszontalan csekélység az egész. Ma délelőtt, mikor lezke közben egy kis szünetünk volt, a vén medve kiment a teremből és mi persze egy kicsit vigabban voltunk. A Karcsi, tudod... aki olyan jól tudja utánozni a tanárt...

— Oh, tudom, vásott egy ficzkó, egy párszor már magam is meghuztam a fülét.

— Azt rosszul tetted, mert nekem igen jó pajtásom.

— Elég hiba. Már figyelmeztettelek, hogy ez a Karcsi mindig rosszban töri a fejét és aki vele tart, vele együtt kerül bajba.

— Jól van jól, csak prédikálj! Azt hiszed, hogy mert három osztálylyal feljebb jársz, már te is olyan csupa merő bölcsesség vagy, mint maguk a vén tanárok, akik örökké prédikálnak.

— Dehogy hiszek olyan oktondiságot, kis öcsém. Sok kell még nekem hozzá. No de hát halljuk, mit csinált az a te kedves barátod, hogy aztán te kaptál mégis büntetést.

— Nem ő miatta kaptam... én is benne voltam a játékban. Ő fölment a vén medve asztalához és papolt, mi pedig neveltük. Egyszer aztán én azt mondtam, hogy mégsem egészen olyan ám, mint az igazi tanár, mert vele meg tudjuk tenni, amit a vén medvével nem mernénk megpróbálni.

— Ugyan mit? kérdé Karcsi hetykén.

— Hát azt, hogy kikergetünk a teremből.

Erre a fiuk mind nagyot nevettek s azt kiáltozták:

— Tegyük meg! Legalább a vén medve helyettesét dobjuk ki.

Neki rontottunk és akárhogy kapálózott, kitoltuk az ajtón. Vissza akart jönni és feszegette az ajtót, mi meg erősen tartottuk. Én voltam legelől, de még vagy hárman segítettek, hát persze Kar-

csi sokáig hiába erőlködött, nem bírta kinyitni az ajtót. Egyszerre aztán abba is hagyta a fessegetést, én pedig nevetve kiáltottam:

— No, ugy-e nem bírod? Bezzeg bírná a vén medve...

Ebben a pillanatban mindnyájan, akik az ajtónak dőlünk, majd hanyatt vágódunk, mert az ajtó hirtelen fölnyílt és képzeld...

— Képzelem. A tanár volt ott.

— Persze hogy ő. Végig nézett rajtunk aztán, nem is sokat kérdezősködött,



hanem sorra kiszabta mindnyájunkra a büntetést. No de jól van, majd visszafizetjük. Mondta már Karsci, hogy majd kitalál ő valamit, a mit a vén medve megemleget.

— Csak lassan, lassan, Dinikém. Arra a büntetésre nagyon rászolgáltatok. És ha egy hónapig minden szünnapra be vagytok rendelve külön lezckére, hát megérdemeltétek.

— Mi jut eszedbe! Az kellene még! Nem az a büntetés. Egy természetrajzi feladványt kell megírunk.

— Ez az egész? No, hallod-e, ti igazán hálátlanok vagytok. Lettem volna csak én a tanár ur helyén, majd megláttátok volna. Hiszen ez nem is büntetés, ezt jó kedvéből is megcsinálja, aki meg akarja egy kicsit mutatni, hogy nem tökfilkó.

Ez kissé szöget ütött Dininek a fejébe. Akárhogy nem mutatta is, sokat adott ő a három évvel idősebb bátyja véleményére. Most aztán együgyü tökfilkónak neveztesse magát? Nem bizony! Inkább szaporán nekifogott a munkának és mert rendesen jól boldogul az, a ki komoly akarattal hozzálát a dolgához, hát Dini is mihamar elkészült a feladványával. És csakugyan maga is úgy találta, hogy ez nem valami nagy büntetés volt; még öröme telt jól sikerült dolgozatában. Pedig hát igaz a mi igaz, csuf sértést követtek el a tanáron. Dini már szinte szerette volna, ha nem kellene tovább fűzni a dolgot. De megigérte Karscinak, hogy amint sötétedni kezd, találkozik vele az utcasarkon, hogy elhatározzák, miképen álljanak boszut a vén medvének. Már pedig az ígéretet meg kell tartani.

Karsci már ott várta a sarkon.

— Pompás tervet főztem ki, mondá diadalmasan. Csak az a kérdés: van-e egy kis bátorságod?

— Hogy ne volna? felelé Dini büszkén. Annyi mindig van, mint neked.

— Akkor nagyon jól van. Mert azt eszeltem ki, hogy most este belopózunk

a vén medve udvarára. A hátsó kerítés alacsony, ott könnyen bemászhatunk.

— És mit csinálunk ott?

— Majd meglátod, ha ott lesziünk. Tudod, a vén medvének ott mindenféle állatai vannak ketreczekben.

— Igen, láttam már. Egyszer ő maga magyarázta a bátyámnak és nekem, hogyan tanulmányozza azokat az állatokat. Két gyönyörű kutyája is van, azokkal egészen megbarátkoztam, azóta is jól ismernek, mindig hozzám jönnek, ha látnak.

— Ez nagyon jó. Épen csak ettől féltem. De ha te jó barátságban vagy a kutyákkal, akkor semmi baj. Menjünk szaporán.

Mentek, de Dini nem valami nagy kedvvel. Mit akarhat Karesi? Hiszen az igaz, hogy haragudtak a vén medvére, de hátha Karesi valami nagyon is gonosz csinyt tervez? No, most már nem hátrálhat, mert akkor Karesi kicsufolná, elbeszelné a pajtásoknak és mindnyájan nevetnének rajta.

Csakhamar ott voltak a tanár házában. A hátsó palánkon csakugyan nem volt nehéz keresztülmászni s Dini ment elől, hogy ha a kutyák nyugtalankodnának, lecsitítsa őket. Ez nagyon jól sikerült is, a két szelid kutya ráismert a régi jó barátira és nyugton maradtak. Egészen kényelmesen szétnézhettek az udvaron. Közel a házhoz egy pajta alatt volt a tanár kis menazseriája. Volt ott a ketreczekben házi nyulaeska, süni, tengeri malacz, fehér egérke, mókus, menyét és más mindenféle állat. Már nagyrészt szundikáltak.

— Jaj de pompás multság lesz! szólt Karesi halkán. De ni, hát ebben a vödörben mi van?

A pajta egyik keresztgerendáján, már közel a ház ajtajához, jókora vödör volt s hosszú kötél lógott le róla. Karesi



elővonszolt egy pár üres ketreczet, fölkapaszkodott és látta, hogy a vödör tele van vízzel. Ekkor még újabb csiny jutott eszébe.

— Ezzel biztosítjuk magunkat, hogy meg nem lephetnek a munkánkban. Ezt a kötelet ide kötöm az ajtó kilincshoz. Ha kilép valaki, amint az ajtót nyitja, lerántja a vödört, a víz a nyakába szakad és mire fölocsudik, mi már messze futhatunk innen.

— De hát mit fogunk itt csinálni? kérde Dini türelmetlenül. Most már mégis szeretném tudni.

— Most már meg is tudod. Te kezd el amott a tulsó végén, a szélső ketrecznél... nyisd föl az ajtaját.

— De hisz abban házi-nyulaeska van ... kiszökik.

— Persze hogy ki. Hát még most sem érted? Ilyen pompás tréfát még soha sem csináltunk. Mind kibocsátjuk ezeket a vadállatokat, ezek aztán egymással meg a kutyákkal összemarakodnak, egy rész megszökik, a másik rész agyonmarja egymást. Majd vakarja fejét a vén medve!

Dini sehogysem sem tudta jónak találni ezt a tréfát. Nem volt ő romlott szívű fiú s most akaratlanul is eszébe jutott Ödön bátyja intése. Ez a Karsci csuf dologba rántja bele.

— Nem, ezt nem teszem, mondá elszántan. Ez már gonozság volna.

Karsci gunyosan nevetett.

— Igazán? No, tudhattam volna, hogy inadba száll a bátorságod. Csak hogy most már, barátocskám, akár tesszik akár nem, meg kell tenned, mert ide jöttél velem. Hát csak fogjunk hozzá, szaporán; mert jöhet valaki.

— Nem fogok hozzá és neked sem engedem, szólta Dini elkeseredve.

— Persze, majd én meg kérdezem tőled.

Nem is kérdezte, hanem egymás után nyitogatta ki a ketreczeket.

— Ha abba nem hagyod, kihivom a tanár urat, fenyegetőzött Dini.

Karsci erre is csak nevetett; Dini azonban nem tréfált, hanem szaladt az ajtó felé. Mikor Karsci ezt látta, szintén oda futott és meg akarta akadályozni, hogy az ajtót kinyissa. De nagy heveskedésében valami kötél akadt a kilincsnél a kezébe, azt lóditotta meg s

a következő pillanatban — nagy loecsanással zuhant le a vödör s a víz épen Karscin ömlött végig.

Karsci fölordított mérgében, Dini akaratlanul is kaczagott, a megriadt állatok zajongtak, a két kutya ugatott s erre a nagy lármára persze egyszerre csak ott termett az ajtóban a tanár.

— Mi ez? Mi történik itt?



Karsci csuron-vizesen menekülni akart, de rosszul számított. A két kutya látván az eliramodó furesa alakot, utána futott, bele-bele kezdett harapni a lábába, elejébe is került és Karsci rémülten kiáltozva fordult meg, segítségért könyörgve. Dini pedig ezalatt abban fáradozott, hogy a kibocsátott állatokból legalább egyet-kettőt összefogdosson.

A tanár látván a furesa veszedelmet, előszólitotta cselédeit s ezek hamar összefogdosták az állatokat. Maga a tanár pedig a két fiút csipte nyakon.

— Mit kerestek ti itt az udvaromon? Mit csináltatok itt?

Erre aztán nehéz volt a felelet, ámbar hogy tulajdonképen nem is kellett felelniök, mert ugyis lehetett látni, mi történt. De hát ez nem volt elég, beszélni is kellett. Karcsinak, aki egészen bűnösnek érezte magát, egy árva szó sem fért ki a torkán; Dini azonban lassan-lassan kivallotta az egészet. És mert végig el kellett mondania mindent, hát kiderült, hogy ő elindult ugyan a vásott csinyre, de aztán nem akarta végrehajtani és éppen ezért árulták is el magukat. A tanár mindjárt látta, hogy Dini csak meggondolatlan volt, de Karcsi igazán bűnös.

Remegve várták az ítéletüket, de Dini csodálkozva hallotta, mikor a tanár így szólt:

— Menjetez haza. Mivel itt én vagyok megbántva, nem lehetek a magam bírása. Majd tudatom a szüleitekkel, az ő dolguk lesz, hogy büntetést szabjanak rátok.

Hogy szólt az izenet, nem tudom, Dini azonban egyszerű dorgálással menekült. Karcsi azonban néhány napig nagyon tapogatta magát, hol itt hol ott és nagyon szótlán volt.

Ettől fogva pedig Dini nagyon kerülte Karcsit és olyanformát kezdett gondolni, hogy alighanem ők voltak vásott ficzkók, az a vén medve pedig igen derék, igazságos ember. Nem is engedte többé Dini, hogy a tanárt valaki csufnéven említse, Karcsinak is elmúlt ettől a kedve és mind a ketten azon iparkodtak, hogy a megsértett tanárt kiengeszteljék.

Ez nem is volt nehéz, csak szorgalmasnak és illedelmesnek kellett lenni. Lassan-lassan pedig észrevették, hogy ebből maguknak van a legnagyobb hasznuk és épp ezért szives örömet is tettek.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XL. köt. 7-dik számában közölt rejt. megfejtését még beküldték: Kispál Bálint. Schlichter testvérek.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Huber Sarolta. Kérdésedet közlöm a kiadó-hivatallal. — **Joubert Adorján.** Nem te vagy az első idegen gyermek, akit a »Kis Lap« a magyar nyelvre rátérített. Méltán lehetsz büszke francia voltodra s így annál derekabb, hogy oly szépen tanultad már meg a magyar nyelvet. Ha, amint reményled, itt maradsz Magyarországon: biztosíthatlak, hogy olvasó társaid mind örömet fognak elismerni és elfogadni kedves testvérül. — **Sternberg Ottó.** A rejtvények névtelen jelennek meg. A tied is így kerül közlésre. — **Pfeffer Gyuri.** Szép haladásodat kedvesen veszem tudomásul. — **Kellner testv.** Hol maradt a rejtvény? — **Pleininger Hildika.** Rejtvény tárgya lehet, mint volt is a »Kis Lap«, de nem a szerkesztője. Hiszen különben vétena a szerénység ellen. Köszönöm, kis lányom, szives indulatodat. — **Schlichter Misi.** Az abbaziai kellemes időzés után, úgy gondolom, annál buzgóbban fogod végezni kötelességeidet. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓTÉKONYSÁG.

Az éhező és fázó gyermekek részére:
Biasini Sándor 2 forintot gyűjtött. (Ehhez járultak: Apa 40 kr., Mama 20 kr., Ilona 10 kr., Gizike 2 kr., Imrike 15 kr., Nusika 10 kr., Péterke 8 kr., Kálmán 10 kr., Elizka 5 kr., Kamilla 4 kr., György bácsi 10 kr., Jenő 4 kr., Vilmoska 20 kr., Albi 2 kr., Trézsa néni 10 kr., Gyuri 10 kr., ifj. Biasini Sándor 20 kr.)

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.